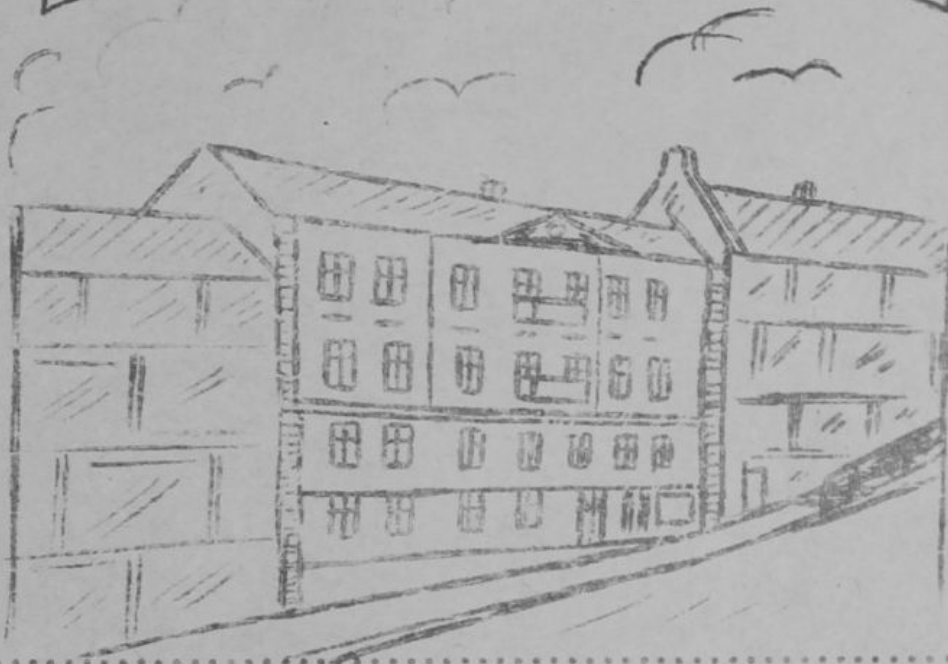

UNGE DØVESTANKER

ORGAN FOR BERGEN OFF. SK. FOR DØVE.

Nr. 3.

4. desember.

1942.

En uforglemmelig dag.

En dag som spesielt er knyttet til min hukommelse er det jeg vil skrive om. Jeg opplevet den i min ferie da jeg var 12 - 13 år gammel.

Sommeren var mild og varm. Jorden tørstet etter vann og gresset sto lutet i kvaler forde regnet ikke vilde komme.

Menneskene måtte hente sitt vann til husbehov langveis fra. Slåmaskiner sendte sine rullende akkorder ut over eng og li. Himmelen var skyfri og solen fikk nå de mennesker og dyr til og stonne av varme. Det var et godt og rikt sild og makrellår den gangen. På landet der jeg var i sin ferie, hadde vi en smed til nabo. Foruten sin smedvirksomhet drev han også med notfangst privat. Han eiet både motorbåt og øster. Denne sommer var det liten eller ingen hjelp å få av bygdas folk, da de var opptatt med høytida fra morgen til kvell. Da no smeden skulde ut med sin motorbåt og 2 øster, hadde han ingen til å hjelpe seg enn sin 12 år gamle sønn. Dette var lite eller nesten ingen hjelp, syntes han, og spurte derfor om ikke jeg også hadde lyst til å være med. Joda, hvis han vilde ha en så ukjendig notkar som meg med seg, så svarte jeg ikke nei til det. Kl. var henimot 4 ettermiddag da vi drog avsted med alt vårt pikk og pakk, og inntullet i frakker og skjerf, samt sjøstøvler nr. 42 som jeg dengang kunde leke gjemset i. Jeg må ha vært et komisk syn på veiene, for da jeg var på vei til båten, var da det mange landsens folk som sto og stirret etter denne fremtoning i svære støv-

Vi kom da frem med litt av tettet vårt i behold, og så satte kursen ut av fjorden. Jeg fikk styre båten for smeden måtte passe motoren. Jeg var ikke så lite stolt av min ansvarsfulle post, og den tillit som ble gitt meg. Til tross for at smeden våket over mine minste bevegelser ved roret. Men jeg tok mitt arbeide alvorlig, og nynnet så tillidsfullt en sang som jeg lærte den gang: "Nyss seilte jeg en solblank time", og snart til smeden hylte med så godt han kunde, mens smeden brummet for seg selv borte ved motoren, og kastet mangt et stjålet blikk på oss om vi satte båten på land eller ikke. Så han var ikke smed for ingenting. At kursen var rettet mot et bestemt mål er jeg sikker på, men av en eller annen grunn gikk ikke båten i den retning jeg vilde ha den. Det ble meget til slinger i valsen, som det heter, for snart hadde båten en nordlig retning, og i neste sekund i nordvestlig retning. Det var nokk min mangel på sjømannskap som var årsaken, men jeg styrte så godt jeg kunde, og vi kom da frem til vika der vi skulde kaste noten. Vi satte oss på en bakkehellning ned mot vika, og stirret ned i vannet etter silda. Men så fikk våre neser og ører en alt annet enn behagelig overhalling, myggen hadde fått teften av oss. Spesielt mitt hadde de fått stor hug til, så det ut til. Som vi sto der og fektet som værst brølte smeden så det ljomet mellom åsene: "Makrell i vika", og dermed for han som et olje lyn ned til båten. Jeg og sønnen hans etter så godt vi kunde, for vi skulde ro over vika mens han, smeden, kastet nota. Vi var heldig og kom lykkelig og vell over med den. Så begynte vi og dra i hver vår tauende, jeg og sønnen, og halte noten over vika. Etter en times tid var vi lite opplagte, og stive og støle i kroppen. Vi hvilte og spiste oss gode og mette på hjemme laget mat. For etter et slikt slit smakte det godt med mat. Noe sto det bare igjen å få makrellen på land og fylt i kassene. Jeg sto på en lite ønskelig plass, nemlig en knaus like i vannkanten. Jeg glemte min vanskelige plass, og min selvbeherskelse gikk fløyten over dette syn i noten, så jeg gled og seilte så fint som en stabbelavløpning ut i noten. Jeg ble sittende nede i vannkanten, med vann opp til arakroken, og et måpende fjes til mine omgivelser. Smeden halte meg opp igjen, og sa at jeg var en stor makrell. Støvlene var som to badekar fylt med vann, og klærne tok jeg av meg og henste til tørk i solveggen. Som en Adam vandret jeg omkring. Bare smeden lot til å finne denne min opplevelse morsom for han humret og knegget godt i jegge. Etter vel 2 timers tid måtte jeg krype i de våte klærne igjen. Dette blir sikkert noe å fortelle hjemme, tenkte han, Og jeg er sikker på at han tenker ofte på den opplevelsen den dag i dag, så hvis han har lyst til å få litt moro av dette minne, så unner jeg ham det så vell. Han erter meg med let hver gang jeg er på landet i ferien. Vi har vært i notfangst hvert år jeg har vært på landet i ferien. Jeg har fått et morsomt, evigvarende minne om min første fisketur med smeden.

Harald Nesse.

Det var stor travlhet på skredderverkstedet. Vi satt på huk på bordet så forkjypt i arbeidet at vi glemte omgivelsene. Av den grunn la vi ikke merke til at en ny kunde kom inn. Kjære, ærede leser, hvis De tilhører det sterke kjønn er det best De holder Dem fast. Vent litt, jeg må samle nok luft i lungene for å kunne fortelle hvem kunden er. Jo, en strålende søt pike! Selve isen måtte smelte under hennes føtter. - Hun var iført en flott pelsjakke, og på hodet hadde hun en fiks hatt. - Men så oppdaget en av oss henne. Han dyttet til oss, så vi også fikk oppdage henne. Å! for et vidunder! Vi innrømmer åpent og ærlig, da vi fikk se vidunderet, gjorde våre hjerter noen ufrivillige saltomortaler opp i halsene våre. Vi var så forfjamsset og forvirret som rødmende skolegutter, og vi glemte arbeidet - men for en stund! - Å, der! Øinene til Johan videt seg ut og ble til sist sittende på stalker, og de var så lange at de hvert øieblikk kunne dette ned på gulvet. - Den lille skredderspiren, Klaus, hadde nok sans til at han hoppet ned fra bordet med en ferdigsnudd vinterfrakk og lot på ekte skreddermaner, den bli kontrollert. Ja, han fluffet vidunderet godt, han derre Klaus. - Om meg selv kan jeg ærlig si at jeg var en klosset idiot. Jeg holdt på med å forandre en voksen vest til guttestørrelse. Men det var ikke noen stolthet å vise vesten fram. Derfor slengte jeg den bort på bordet og halte i steden fram en ny, fin, ferdigsydd lang bukse, og bredte den utover bordet like foran øinene til vidunderet. Det var nemlig mitt stolte verk. - Det så ut til at det var stor beundring ikke sikkert for buksen, men for min famlende og klossete oppførsel. - Arufinn, han oppførte seg bra. Han satt i det øieblikket ved en elektrisk symaskin. Men når åpenbaringen ikke la merke til han, beundret han hennes vidunderlige vesen i all stillhet, og hver gang piken vendte seg med sine bedårende øine mot han, så trådt han kraftig på pedalen på den elektriske maskinen, så den freste og duret i vei. Han vilde nemlig vise hvilken stor kunstner han var, men likevel var det større beundring i de vakre stjerner hos vidunderet, så jeg hadde en rimelig grunn til føle meg misunnelig på ham, han den store tryllekunstneren. - Og, Harald, den snobbete redaktøren med de høie snippene som truer med å skjære ørene hans av, oppførte seg bra, galant og naturlig. Først for sto jeg ikke grunnen til hans flotte opptreden. Senere da vidunderet var gått, fikk jeg vite at hun var hans søsterdatter. - Nå tok vidunderet farvel med et inntagende og uimotståelig smil som fikk våre ennå tumlete hjerter til å gjøre noen ufrivillige hopp igjen. Etter at piken var gått, følte vi oss som ensomme mennesker ute på en øde øi, - men no har vi fått den gamle hjertefreden igjen, og det er vel og bra.

Torkei Birkjeland.

A R B E I D

heime hos oss på nybrottet.

Vi bygget framhus i 1935. Det var et meget fint hus. Fjøsset ble bygget i 1928, og naust i 1930, så vi har nye gode hus.

Framover høsten arbeider vi med å ta opp grøfter, men vi støtter ofte på store steiner. . Dem må far ofte skyte med dynamitt, så vi

De store steinslag her er vi med stor åpenbarhet på det nye lettere, men å arbeide med Jordas er meget tungt.

Om vinteren ror far og jeg ut å fisker torsk med ruse. Vi får nye fisk. Den selger vi til Kalvåg og får den godt betalt.

Om vinteren går vi på skit i fjellet til seteren. Jeg gikk sammen med min gode venn og kammerat, skitur er morsomme.

Når våren kommer begynner våronna. Vi pløyer gjødsel ut over åker og eng med hest, og sprer den utover. Vi setter poteter og sår korn. Når det er gjort, skjærer vi torv i torvmyra. Torvmyra er så stor som en flygeplass, og det er mange i arbeide der. Jeg syntes det var et meget tungt arbeide. Torver blir satt til tørk, og når den er tør, fyller vi den i sekker og firer den å løypestreng nedover til sjøen. Derfra tar vi sekkene i båt og ror den over til kaien, og bærer den inn i naustet. De vi hadde fått elle sekkene dit, hadde vi 125 i alt. Det tok på å bære sekkene, og jeg var både trett og sm i kroppen.

Lars Strand.

Fortsettes neste nr.

NYBETER.

Direktøren for Løve-blinde-og indsvareskolene, frk. Marie Pedersen, kom på inspeksjonsbesøk her den 1/12-42. Hun skal etter forlydende være her en uke, og vi håper hun vil trives hos oss.

Vårt forente inntrykk av Direktøren fikk vi i bokholderisimen, hvor hun gjennomgikk undervisningen sammen med oss allesammen. Vårt inntrykk av frk. Pedersen, var vi enige om, var at hele hennes personlighet vitnet om menneskekunnskap og livserfaring som vi følte stor respekt for. Vi syntes også at hun var meget elskverdig og snill mot oss alle etter tur. Det er sjelden noen mennesker har så meget tilovers for oss å se at de vil eldre noen samtale på oss, og vi er glade og taknemlige for at Direktøren var en uantagelse som ofret venlige ord på oss.

Leseboerne som har bodd her lenge for skolens begynnelse, har nå flyttet. All nå, våre lokaler blir utvidet, for de nye elevene som kommer etter jul skal være flere, ca. 20 gutter.

"Nyhetemottageren" ble valgt, under elevlagets møte i dagligstua for noen uker siden, til å utgi for "Lunge Løves Tøsker" og har tenkt visst på å reise til Amerika med kassen, kr. 4.00 for nyhetenes skyld, ellers blir det ikke noe nytt i avisen. Eje, mens jeg skriver å skriver ned disse ting, får jeg meddelelse om at det skal bli en fest forsamlingen fredag på døveskolen, kl. 7.

Det pågår seg nå avslutningen av skolens sprøve kurs. Dette kurset for eldre elever blir avsluttet iørdag den 19. desember med en avslutningsfest for elever og personale. Tiden tillater desværre ikke at der inviteres så mange gjester. Vi håper det snart blir bedre tider så vi kan legge en fest for alle våre venner og hjelpere. Vi har ikke glemt dere.

"Nyhemottageren."